

মধুবন

“*শৰীৰ, মন, ধন আৰু সম্বন্ধৰ শ্ৰেষ্ঠ চুক্তি*”

আজি সৰ্ব সম্পদৰ সাগৰ ৰৎনাকৰ পিতাই নিজৰ সন্তানসকলক দেখি মিচিকিয়াই আছে যে সৰ্ব সম্পদৰ ৰৎনাকৰ পিতাৰ সদাগৰ সন্তানসকল অৰ্থাৎ চুক্তি কৰোঁতাসকল কোন হয় আৰু কাৰ সৈতে চুক্তি কৰিছে? পৰমাৰ্থম-চুক্তি কৰোঁতা আৰু পৰমাৰ্থমাৰ সৈতে চুক্তি কৰোঁতাসকলৰ চেহেৰা কিমান হোজা (নিমাখিত) আৰু চুক্তি কিমান ডাঙৰ কৰিছে! এইসকল ইমান ডাঙৰ চুক্তি কৰোঁতা সদাগৰ আত্মা - এইটো জগতৰ লোকে বুজিব নোৱাৰে। জগতৰ লোকে যিসকল আত্মাক আশাহীন, অতি গৰিব বুলি ভাবি, অসম্ভৱ বুলি ভাবি একাষৰীয়া কৰি দিলে যে এই কন্যাসকল, মাতাসকল পৰমাৰ্থম-স্বাপ্তিৰ কি অধিকাৰী হ’ব? কিন্তু পিতাই প্ৰথমে মাতা, কন্যাসকলকে ইমান ডাঙৰতকৈও ডাঙৰ চুক্তি কৰোঁতা শ্ৰেষ্ঠ ব্যক্তি কৰি তুলিলে। জ্ঞানৰ কলহ প্ৰথমে মাতা, কন্যাসকলৰ ওপৰত ৰাখিলে। গৰিব কন্যা জগদম্বাক নিমিত্ত যজ্ঞ-মাতাৰ স্থান দিলে। মাতাসকলৰ ওচৰত তথাপিও কিবা নহয় কিবা লুকুৱাই থোৱা সম্পত্তি থাকে কিন্তু কন্যাসকল মাতাসকলতকৈও গৰিব। গতিকে পিতাই গৰিবতকৈও গৰিবসকলক প্ৰথমে সদাগৰ কৰি তুলিলে আৰু চুক্তি কিমান ডাঙৰ কৰিলে! যে গৰিব কুমাৰীৰ পৰা জগত অম্বা তথা ধনৰ দেৱী লক্ষ্মী কৰি তুলিলে! এতিয়ালৈকেও যিমানহে কোটিপতি নহওক কিন্তু লক্ষ্মীৰ আগত নিশ্চয় ধন খুজিব, পূজা নিশ্চয় কৰিব। ৰৎনাকৰ পিতাই নিজৰ সদাগৰ সন্তানসকলক দেখি হৰ্ষিত হৈ আছে। এটা জন্মৰ চুক্তি কৰিলে অনেক জন্ম সদায় সমৃদ্ধিশালী ভৰপূৰ হৈ যায়। আৰু নিমিত্ত চুক্তি কৰোঁতাজন যিমানহে ডাঙৰ ব্যৱসায়ী নহওক কিন্তু তেওঁ কেৱল ধনৰ চুক্তি, বস্তুৰ চুক্তি কৰিব। এজনেই বেহদৰ পিতা আছে যিয়ে ধনৰো চুক্তি কৰে, মনৰো চুক্তি কৰে, শৰীৰৰো আৰু সদায় শ্ৰেষ্ঠ সম্বন্ধৰো চুক্তি কৰে। এনেকুৱা কোনো দাতা দেখিছানে? চাৰিওটা প্ৰকাৰৰে চুক্তি কৰিছা নহয়? শৰীৰ সদায় সুস্থ হৈ থাকিব, মন সদায় আনন্দিত, ধনৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ আৰু সম্বন্ধত নিঃস্বৰ্গ্য স্নেহ। আৰু নিশ্চয়তা আছে। বৰ্তমানেও যিবোৰ মূল্যবান বস্তু তাৰ নিশ্চয়তা দিয়ে। 5 বছৰ, 10 বছৰৰ নিশ্চয়তা দিব, আৰু কি কৰিব? কিন্তু ৰৎনাকৰ পিতাই কিমান সময়ৰ নিশ্চয়তা দিয়ে? অনেক জন্মৰ নিশ্চয়তা দিয়ে। চাৰিওটাৰ ভিতৰত এটাৰো অভাৱ হ’ব নোৱাৰে। লাগিলে প্ৰজাৰো প্ৰজা হওক কিন্তু তেওঁৰো অন্তিম জন্মলৈকে অৰ্থাৎ ত্ৰৈতাৰ অন্তলৈকেও এই চাৰিওটা কথাৰে প্ৰাপ্তি হ’ব। এনেকুৱা চুক্তি কেতিয়া কৰিলা? এতিয়াতো চুক্তি কৰিলা নহয় জানো? দৃঢ় চুক্তি কৰিলা নে কেঁচা? পৰমাৰ্থমাৰ লগত কিমান সন্তা চুক্তি কৰিছা! কি দিলা, কিবা কামৰ বস্তু দিলানে?

বিদেশীসকলে বাপদাদালৈ সদায় হৃদয়ৰ প্ৰতীক সাজি পঠিয়াই দিয়ে। পত্ৰও হৃদয়ৰ ছবিৰ ভিতৰত লিখিব, উপহাৰো হৃদয়ৰ পঠিয়াব। তেন্তে হৃদয় দিলা নহয়। কিন্তু কোনখন হৃদয় দিলা? এখন হৃদয় কিমান টুকুৰা হৈ পৰি আছিল? মা, পিতা, খুড়া, মামা, কিমান দীঘলীয়া তালিকা? যদি সম্বন্ধৰ তালিকা উলিওৱা তেন্তে কলিয়ুগত কিমান দীঘলীয়া তালিকা হ’ব! এটা হৈছে সম্বন্ধত হৃদয় দিলা, দ্বিতীয়তে বস্তুবোৰতো হৃদয় দি দিলা... তেন্তে হৃদয় দিয়া বস্তু কিমান আছে, ব্যক্তি কিমান আছে? সকলোতে হৃদয় দি হৃদয়খনেই টুকুৰা টুকুৰা কৰি পেলালা। পিতাই অনেক টুকুৰা হৈ যোৱা হৃদয় এফালে জোৰা লগালে। তেন্তে দিলা কি আৰু ল’লা কি! আৰু চুক্তি কৰাৰ বিধি কিমান সহজ! চেকেণ্ডৰ চুক্তি নহয় জানো। ‘বাবা’ শব্দই হৈছে বিধি। এটা শব্দৰ বিধি, ইয়াত কিমান সময় লাগে? কেৱল অন্তৰেৰে কৈ দিলা ‘বাবা’ গতিকে চেকেণ্ডত চুক্তি হৈ গ’ল। কিমান সহজ বিধি। ইমান সন্তা চুক্তি এই সংগমযুগৰ বাহিৰে আৰু কোনো যুগতে কৰিব নোৱাৰা। গতিকে সদাগৰসকলৰ চেহেৰা আৰু মুখিত চাই আছিল। জগতৰ তুলনাত তোমালোক কিমান সহজ-সৰল! কিন্তু চমৎকাৰতো এই সহজ-সৰল সকলেই কৰিছে। চুক্তি কৰাত বুদ্ধিমান হ’লা নহয়। আজিকালিৰ ডাঙৰ ডাঙৰ প্ৰসিদ্ধ ধনৱানসকল, ধন উপাৰ্জন কৰাৰ সলনি ধনৰ তৎৎবাৱধান লোৱাৰ বাবে বেমেজালিত পৰি আছে। সেই বেমেজালিত পিতাৰ সৈতে পৰিচিত হ’বলৈও আহৰি নাই। নিজক ৰক্ষা কৰাত, ধন ৰক্ষা কৰাত সময় অতিবাহিত হৈ যায়। যদিওবা বাদস্বাহো (সম্ভাটো) হয় কিন্তু চিন্তিত বাদস্বাহ কিয়নো তথাপিও কলা ধন আছে নহয়, সেইবাবে চিন্তিত বাদস্বাহ আৰু তোমালোক বাহিৰৰ পৰা কড়িহীন হোৱা কিন্তু নিচিন্ত বাদস্বাহ হোৱা, ভিকহু হোৱা সৎৎবও বাদস্বাহ। আৰম্ভণিতে কি বুলি স্বাক্ষৰ কৰিছিল? “ভিকহুৰ পৰা ৰাজকুমাৰ”। এতিয়াও বাদস্বাহ ভৱিষ্যতেও বাদস্বাহ। আজিকালি যিসকল এক নম্বৰৰ বিশেষ ধনৱান ব্যক্তি আছে তেওঁলোকৰ তুলনাত তোমালোকৰ ত্ৰৈতাৰ অন্তৰ প্ৰজাসকলো বেছি ধনৱান হ’ব। আজিকালিৰ সংখ্যাৰ হিচাপত বিচাৰ কৰা - ধনতো সেয়াই হ’ব, আৰুহে অধিক মাটিত পোত গৈ থকা ধনো ওলাব। গতিকে যিমান জনসংখ্যা সেই অনুসৰি ধনৰ বিতৰণ হৈছে। আৰু তাত সংখ্যা কিমান হ’ব? সেইটো হিচাপত চোৱা তেন্তে ধন কিমান হ’ব! প্ৰজাৰো কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাথাকে। তেন্তে বাদস্বাদ নহ’লা জানো। বাদস্বাহৰ অৰ্থ এইটো নহয় যে সিংহাসনত বহিব। বাদস্বাহ অৰ্থাৎ ভৰপূৰ, কোনো অপ্ৰাপ্তি নাই, অভাৱ নাই। তেন্তে এনেকুৱা চুক্তি কৰিলানে নে কৰি আছা? নতুবা এতিয়া ভাবি আছা? কেতিয়াবা কোনো ডাঙৰ বস্তু সন্তাত পাই গ’লে তেতিয়াও বিমোৰত পৰি যায় যে নাজানো ভাল হয় নে নহয়? এনেকৈ বিমোৰততো পৰি থকা নাই নহয়? কিয়নো ভক্তি মৰ্গৰসকলে সহজ কথাটিক ইমান কঠিন কৰি আৰু

পাকচক্ৰত পেলাই দিলে যে আজিও পিতাক সেইটো ৰূপত বিচাৰি থাকে। সবু কথাক ডাঙৰ কৰি দিলে, সেইবাবে বিমোৰত পৰি যায়। উচ্চতকৈ উচ্চ ভগৱান, তেওঁক লগ পোৱাৰ বিধিও দীঘলীয়া কৰি দিলে। সেই পাকচক্ৰত ভকত আত্মাসকল চিন্তিত হৈ আছে। ভগৱান ভকিতৰ ফল দিবলৈও আহি গ'ল কিন্তু ভকত আত্মাসকল বিমোৰত পৰি থকা বাবে পাতবিলাকত পানী দিয়াতে বয়স্ত হৈ আছে। যিমানহে তোমালোকে সংবাদ নিদিয়া তেতিয়া কি কয়? ইমান উচ্চ ভগৱান, এনেকৈ সহজে আহিব - হ'বই নোৱাৰে, সেইবাবে পিতাই মিচিকিয়াই আছিল যে বৰ্তমান লাগিলে ভকিতৰ প্ৰসিদ্ধিই হওক, লাগিলে ধনৰ প্ৰসিদ্ধি হওক, লাগিলে যিকোনো বৃত্তিৰ প্ৰসিদ্ধি হওক – নিজৰেই কাৰ্যত বয়স্ত হৈ আছে। কিন্তু তোমালোক সাধাৰণ আত্মাসকলে পিতাৰ সৈতে চুক্তি কৰি ল'লা। পাণ্ডৱসকলে দৃঢ় চুক্তি কৰিলা নহয়? ডবল বিদেশীসকল চুক্তি কৰাত বুদ্ধিমান। চুক্তিতো সকলোৱে কৰিলা কিন্তু সকলো কথাত কৰমানুসৰি হয়। পিতাইতো সকলোকে একেধৰণে সৰ্ব সম্পদ দিলে কিয়নো পিতা অন্তহীন সাগৰ হয়। পিতাই দিওঁতে কৰমানুসৰি দিয়াৰ আৱশ্যকতাই নাই।

যিদৰে আজিকালিৰ বিনাশকাৰী আত্মাসকলে কয় যে বিনাশৰ ইমান সামগ্ৰী তৈয়াৰ কৰিছে যে এনেকুৱা অনেক সৃষ্টি বিনাশ হৈ যাব পাৰে। পিতায়ো কয় যে পিতাৰ ওচৰতো ইমান সম্পদ আছে যে গোটেই বিশ্বৰ আত্মাসকল তোমালোকৰ নিচিনা বুদ্ধিমান হৈ যদি চুক্তি কৰি লয় তেতিয়াও অন্ত নহয়। যিমান তোমালোক ব্ৰাহ্মণৰ সংখ্যা, তাতকৈ আৰু পদমগুণো যদি আহি যায় তেতিয়াও ল'ব পাৰে। ইমান প্ৰচুৰ সম্পদ আছে! কিন্তু লওঁতাসকলৰ মাজত কৰম অনুসৰি হৈ যায়। খোলা অন্তৰেৰে চুক্তি কৰোঁতা সাহসী কিছুসংখ্যকহে ওলায়, সেয়েহে দুই প্ৰকাৰৰ মালাৰ পূজা হয়। ক'ত অষ্ট ৰত্ন আৰু ক'ত 16 হাজাৰৰ শেষৰজন! কিমান পাৰ্থক্য হৈ গ'ল! চুক্তি কৰাৰ ক্ষেত্ৰততো একে নিচিনাই। অন্তিম নম্বৰৰ জনেও কয় বাবা আৰু প্ৰথম নম্বৰৰ জনেও কয় বাবা। শব্দত পাৰ্থক্য নাই। চুক্তি কৰাৰ বিধিও একেধৰণৰ আৰু দিওঁতা দাতায়ো একেধৰণে দিয়ে। জ্ঞানৰ সম্পদ বা শক্তিৰ সম্পদ, যিবোৰ সংগমযুগী সম্পদৰ বিষয়ে জানা, সকলোৰে ওচৰত একেদৰেই আছে। কাৰোবাক সৰ্ব শক্তি দিলে, কাৰোবাক এটা শক্তি দিলে বা কাৰোবাক এটা গুণ বা কাৰোবাক সৰ্বগুণ দিলে - এইটো পাৰ্থক্য নাই। সকলোৰে উপাধি একেটাই - আদি-মধ্য-অন্তৰ জ্ঞাতা ত্ৰিকালৰ্দৰ্শী, মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান। এনেকুৱা নহয় যে কোনোবা সৰ্বশক্তিমান হয়, কোনোবা কেৱল শক্তিমান হয়। নহয়। সকলোকে সৰ্বগুণ সম্পন্ন হ'বলগীয়া দেৱ আত্মা বুলি কয়, গুণ মূৰ্তি বুলি কয়। সম্পদ সকলোৰে ওচৰত আছে। এমাহৰ পৰা অধ্যয়ন কৰোঁতাজনেও জ্ঞানৰ সম্পদ এনেকৈয়ে বৰ্ণনা কৰে যিদৰে 50 বছৰীয়া জনে বৰ্ণনা কৰে। যদি এটি এটি গুণৰ ওপৰত, শক্তিৰ ওপৰত ভাষণ দিবলৈ কোৱা হয় তেন্তে বহুত ভালকৈ ভাষণ দিব পাৰে। বুদ্ধিত আছে সেইবাবেতো দিব পাৰে নহয় জানো। তেন্তে সম্পদ সকলোৰে ওচৰত আছে, বাকী পাৰ্থক্য কি হৈ গ'ল? এক নম্বৰৰ সদাগৰে সম্পদক নিজৰ প্ৰতি মনন কৰি কাৰ্যত লগায়। সেই অনুভৱৰ কৰ্তৃত্বৰে (অথ'ৰিটিৰে) অনুভৱী হৈ আনক বিলায়। কাৰ্যত লগোৱা অৰ্থাৎ সম্পদ বৃদ্ধি কৰা। এবিধ হ'ল কেৱল বৰ্ণনা কৰোঁতা, দ্বিতীয়বিধ হ'ল মনন কৰোঁতা। মনন কৰোঁতাই যাকেই দিয়ে তেওঁ স্বয়ং অনুভৱী হোৱাৰ কাৰণে আনকো অনুভৱী কৰি তুলিব পাৰে। বৰ্ণনা কৰোঁতাই আনকো বৰ্ণনা কৰোঁতা কৰি তোলে। মহিমা কৰি থাকিব কিন্তু অনুভৱী নহ'ব। স্বয়ং মহান নহ'ব কিন্তু মহিমা কৰোঁতা হ'ব।

গতিকে এক নম্বৰ অৰ্থাৎ মনন শক্তিৰে সম্পদৰ অনুভৱী হৈ অনুভৱী কৰি তোলোঁতা অৰ্থাৎ আনকো ধনৱান কৰি তোলোঁতা, সেইবাবে তেওঁলোকৰ সম্পদ সদায় বাঢ়ি যায় আৰু সময় অনুসৰি নিজৰ প্ৰতি আৰু আনৰ প্ৰতি কাৰ্যত লগোৱাৰ বাবে সদায় সফলতা স্বৰূপ হৈ থাকে। কেৱল বৰ্ণনা কৰাসকলে আনকো ধনৱান কৰি তুলিব নোৱাৰিব আৰু নিজৰ প্ৰতিও সময় অনুসৰি যি শক্তি, যি গুণ, যি জ্ঞানৰ কথা প্ৰয়োগ কৰিব লাগে সেয়া সময়ত কৰিব নোৱাৰিব, সেয়েহে খাজনাৰ ভৰপূৰ স্বৰূপৰ সুখ আৰু দাতা হৈ দিয়াৰ অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে। ধন থকা সত্ত্বেও ধনৰে সুখ আহৰণ নোৱাৰে। শক্তি থকা সত্ত্বেও সময়ত শক্তিৰ দ্বাৰা সফলতা প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰে। গুণ থকা সত্ত্বেও সময়ত সেই গুণ কামত প্ৰয়োগ কৰিব নোৱাৰে। কেৱল বৰ্ণনা কৰিব পাৰে। ধন সকলোৰে আছে কিন্তু ধনৰ সুখ সময়ত আহৰণ কৰিলে অনুভৱ হয়। যিদৰে বৰ্তমান সময়তো কোনো কোনো বিনাশী ধনৱানৰ ওচৰতো ধন বেংকত থাকিব, আলমাৰীত থাকিব বা তুলীৰ তলত থাকিব, নিজেও কাৰ্যত প্ৰয়োগ নকৰিব, আনকো প্ৰয়োগ কৰিবলৈ নিদিব। নিজেও লাভ নল'ব, আনকো লাভ ল'বলৈ নিদিব। গতিকে ধন থকা সত্ত্বেও সুখতো আহৰণ নকৰিলে নহয় জানো। তুলীৰ তলতে থাকি যাব, নিজে গুচি যাব। গতিকে এয়া বৰ্ণনা কৰা অৰ্থাৎ কামত প্ৰয়োগ নকৰা, সদায় গৰিব অৱস্থাত দেখা যাব। এই ধনো যদি নিজৰ প্ৰতি আৰু আনৰ প্ৰতি সময়ত কামত প্ৰয়োগ নকৰে, কেৱল বুদ্ধিত ৰাখে তেন্তে নিজেও অবিনাশী ধনৰ নিচাত, আনন্দত নাথাকে, আনকো থাকিবলৈ দিব নোৱাৰে। সদায়েই কি কৰোঁ, কেনেকৈ কৰোঁ... এইটো বিধিৰে চলি থাকিব, সেয়েহে দুধাৰি মালা হৈ যায়। তেওঁলোক মনন কৰোঁতা, তেওঁলোক কেৱল বৰ্ণনা কৰোঁতা। কেনেকুৱা সদাগৰ হোৱা? এক নম্বৰৰ নে দুই নম্বৰৰ? এই সম্পদৰ চৰ্ত হৈছে - যিমান আনক দিবা, যিমান কাৰ্যত প্ৰয়োগ কৰিবা সিমান বাঢ়িব। বৃদ্ধি কৰাৰ বিধি হৈছে এইটো। এই ক্ষেত্ৰত বিধি পালন নকৰাৰ বাবে নিজৰো বৃদ্ধি নহয় আৰু আনৰ সেৱা কৰাতো বৃদ্ধি নহয়। সংখ্যাৰ বৃদ্ধিৰ কথা কোৱা নাই, সম্পন্ন কৰি তোলাত বৃদ্ধি। বহুত বিস্ময়ী গণনাত সংখ্যাততো আছে কিন্তু এতিয়াও কৈ থাকে - বুজি নাপাওঁ যোগ কি হয়, পিতাক স্মৰণ কেনেকৈ কৰোঁ? এতিয়া শক্তি নাই। বিস্ময়ীৰ শাৰীততো আছে, খতিয়ানৰ বহীত (ৰেজিষ্টাৰত) নাম আছে, কিন্তু ধনৱানতো নহ'ল। খুজিয়েই থাকিব। কেতিয়াবা কোনোবা শিক্ষকৰ ওচৰলৈ যাব - সহায় কৰা, কেতিয়াবা পিতাৰ সৈতে বৰ্তালাপ কৰিব - সহায় কৰা। তেন্তে ভৰপূৰতো নহ'ল নহয় জানো। যিয়ে নিজৰ প্ৰতি মনন শক্তিৰে ধন বৃদ্ধি কৰে তেওঁ আনকো ধনৰ ক্ষেত্ৰত আগবঢ়াই নিব পাৰে। মনন শক্তি অৰ্থাৎ ধন বৃদ্ধি কৰা। গতিকে ধনৱানৰ আনন্দ, ধনৱানৰ সুখ অনুভৱ কৰা। বুজিলা? মনন শক্তিৰ মহত্ব বহুত। আগতেও অলপ ইংগিত দিয়া হৈছে। মনন

শক্তিৰ আৰু মহত্ব আগলৈ শুনাম । পৰীক্ষা কৰাৰ কাম দি থাকে । ফলাফল ওলাব আৰু তেতিয়া তোমালোকে ক’বা যে আমি তো গম নাপাওঁ, এই কথাটিতো বাপদাদাই কোৱাই নাই, সেইবাবে নিতৌ শুনাই থাকে । পৰীক্ষা কৰিবা অৰ্থাৎ পৰিৱৰ্তন কৰিবা । বাৰু ।

সৰ্ব শ্ৰেষ্ঠ সদাগৰ আত্মাসকলক, সদায় সৰ্ব সম্পদক সময় অনুসৰি কাৰ্যত প্ৰয়োগ কৰোঁতা মহান বিশাল বুদ্ধিমান সন্তানসকলক, সদায় নিজক আৰু সকলোকে সম্পন্ন অনুভৱ কৰি অনুভৱী কৰি তোলোঁতা অনুভৱৰ কৰ্তৃবংশীল সন্তানসকলৰ প্ৰতি সৰ্বশক্তিমান ইতা-কৰ্তা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ ।

পূৰ মন্ডলৰ (ইষ্টাৰ্ন জ’নৰ) ভাতৃ ভগ্নীসকলৰ সৈতে অব্যকত বাপদাদাৰ মিলন

পূৰ দিশত সূৰ্য উদয় হয় নহয় জানো । গতিকে পূৰ মন্ডল অৰ্থাৎ সদায় জ্ঞান সূৰ্য উদয় হৈয়ে আছে । পূৰ মন্ডলৰসকল অৰ্থাৎ সদায় জ্ঞান সূৰ্যৰ প্ৰকাশৰ দ্বাৰা প্ৰত্যেক আত্মাক প্ৰকাশিত কৰোঁতা, অন্ধকাৰ সমাপ্ত কৰোঁতা । সূৰ্যৰ কাম হ’ল অন্ধকাৰ নাশ কৰা । গতিকে তোমালোক সকলো মাস্টৰ জ্ঞান সূৰ্য অৰ্থাৎ চাৰিওফালৰ অজ্ঞানতা নাশ কৰোঁতা হোৱা নহয় । সকলো এইটো সেৱাতে বয়স্ত হৈ থাকানে নে নিজৰ বা প্ৰবৃত্তিৰ পৰিস্থিতিৰ বেমেজালিত আৱদ্ধ হৈ থাকা? সূৰ্যৰ কাম হ’ল প্ৰকাশ দিয়াৰ কাৰ্যত বয়স্ত হৈ থকা । লাগিলে প্ৰবৃত্তিতে থাকা, কোনো বয়ৱহাৰতে থাকা বা কোনো পৰিস্থিতিয়েই সন্মুখত আহক কিন্তু সূৰ্যই প্ৰকাশ নিদিয়াকৈ থাকিব নোৱাৰে । গতিকে এনেকুৱা মাস্টৰ জ্ঞান সূৰ্য হোৱানে নে কেতিয়াবা বিমোৰত পৰি যোৱা? প্ৰথম কৰ্তব্য হ’ল – জ্ঞানৰ প্ৰকাশ দিয়া । যেতিয়া এইটো স্মৃতিত থাকে যে পৰমৰ্থৰ দ্বাৰা বয়ৱহাৰ আৰু পৰিয়াল দুয়োকে শ্ৰেষ্ঠ কৰি তুলিব লাগে তেতিয়া এইটো সেৱা স্বতঃ হয় । য’ত পৰমৰ্থ আছে ত’ত বয়ৱহাৰ সিদ্ধ আৰু সহজ হৈ যায় । আৰু পৰমৰ্থৰ ভাৱনাৰে পৰিয়ালতো সঁচা শ্ৰেষ্ঠ, একতা স্বতঃ আহি যায় । গতিকে পৰিয়ালো শ্ৰেষ্ঠ আৰু বয়ৱহাৰো শ্ৰেষ্ঠ । পৰমৰ্থই বয়ৱহাৰৰ পৰা একাঘৰীয়া নকৰে, পৰমৰ্থ কাৰ্যত বয়স্ত থাকিলে পৰিয়াল আৰু বয়ৱহাৰত আৰুহে অধিক সহায় পোৱা যায় । সেয়েহে পৰমৰ্থত সদায় আগবাঢ়ি গৈ থাকা । নেপাল নিবাসীসকলৰ প্ৰতীকতো সূৰ্য দেখুৱায় নহয় । এনেয়ে ৰজাসকলৰ ভিতৰত সূৰ্যবংশী ৰজাসকল প্ৰসিদ্ধ হয়, শ্ৰেষ্ঠ বুলি মান্যতা দিয়া হয় । গতিকে তোমালোকো মাস্টৰ জ্ঞান সূৰ্য সকলোকে প্ৰকাশ দিওঁতা হোৱা । ভাল বাৰু ।

বৰদান:

সংগমযুগত প্ৰতিটো কৰ্ম কলাৰ ৰূপত কৰোঁতা 16 কলা সম্পন্ন হোৱা

সংগমযুগ বিশেষ কৰ্ম ৰূপী কলা প্ৰদৰ্শন কৰাৰ যুগ । যাৰ প্ৰতিটো কৰ্ম কলাৰ ৰূপত হয় তেওঁৰ প্ৰতিটো কৰ্ম বা গুণৰ গায়ন হয় । 16 কলা সম্পন্ন অৰ্থাৎ সকলো চাল-চলন সম্পূৰ্ণ কলাৰ ৰূপত দেখা দিয়ক - এয়াই সম্পূৰ্ণ স্থিতিৰ লক্ষণ । যিদৰে সাকাৰত বাতলাপ, চলন... সকলোতে বিশেষত্ব দেখিলা, গতিকে এয়া কলা হৈ গ’ল । উঠা-বহাৰ কলা, চোৱাৰ কলা, চলনৰ কলা আছিল । সকলোতে উপৰাম (অনাসক্ত) ভাৱ আৰু বিশেষত্ব আছিল । গতিকে এনেকৈ পিতাক অনুসৰণ কৰি 16 কলা সম্পন্ন হোৱা ।

স্লোগান:

শক্তিশালী তেওঁ যিয়ে ততালিকে চিনাক্ত কৰি মীমাংসা কৰি দিয়ে ।

!! ওঁ শান্তি !!